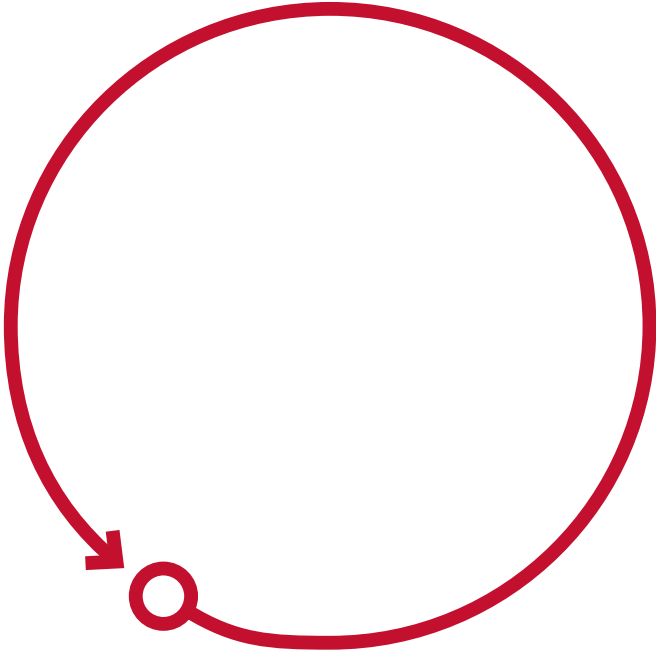

Argo

Ondřej Štindl

Až se ti zatočí hlava

Argo

Ondřej Štindl

Až se ti zatočí hlava

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Jazyková redakce Ivo Říha.

Ilustrace na obálce Josef Bolf.

Obálku navrhl, graficky upravil a sazbu
půvedl Pavel Růt.

Korektury XXXXXXXXX

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2020 jako svou XXX. publikaci.

VytisklXXXXXXXXX

První vydání.

ISBN 978-80-257-XXXX-X

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Někde v té tmě před ním byly dveře, stačilo natáhnout ruku. Johan k tomu neviděl důvod, dál nehnutě seděl, jak zalitý v černočerném rosolu. Jak král na porcelánovém trůně, zašitej v kabince hluboko v útrokách sídla vydavatelství. Tichej a zapomenutej. Jenom ten barák ho ještě bral na vědomí. Dal mu najevo, že překročil lhůtu postučující k přiměřenému vysrání se. Rozkázal časovému spínači: zhasni. Protože Johan už tam nemá co dělat. Vysedávat si na míse jen tak, vyprazdňovat si hlavu místo střev. To nebudeme podporovat. Nebudeme to tolerovat. Takže cvak. Tma. Seber se a vypadni.

Ale Johan nedbal, zatvrzele seděl dál. Takovej rebel. Ztělesněnej vzdor, papír má po ruce pro případ potřeby. Právě si vybírá oddechovej čas, neopustí svoje místočko mezi trubkama a kachlíčkama. Příslušná pracovní síla je hygienicky ošetřila a učinila o tom záznam do knihy úklidu. Jo, činila ses, Irino, na týhle podlaze bych si klidně udělal piknik, v košíku láhve červenýho a kyprý holky bez šatů, mohla by ses přidat. Johan se uchechtnul. Pak zas ticho a tma, mihotající nažloutlá mžitka v koutku zorného pole, závan dezinfekce, vzdálený škrundání v potrubí. Nakonec

člověk těch vjemů nepotřebuje tolik. Ještě chvíli a nohy mu ztuhnou a znečitliví a Johan začne levitovat. Pokročilejzen. Unikne pozornosti, ztratí se z dohledu a sám nebude mít nic před očima a nic na mysli, nebudou ho rozptylovat všechny ty problémy k řešení za dveřma jeho azylu. Nechá je bejt, co taky jinýho. Protože Johan není ten typ kreténa, kterej by se k problémům postavil čelem a zkurvil tak všechno ještě víc. Hezky si to tu vyčeká. Bude se vyhýbat kontaktu s nepřítelem jak generál Kutuzov. Bude týsvini unikat, nutit ji, ať se za ním štve, dokud neztratí sílu ho dál hledat, nevzdá to a nevytratí se do ruský zimy. Dokud se neztratí celej svět a nezůstane z něj jen Johanova kabinka, jeho únikovej modul. Bude tiše plout vesmírem a on v něm. Sladce hibernovaný, prdel otláčená, ale hlava o to lehčí, vzdálená a vznášející se ve stavu beztlíže.

Hezká chvílka. Jenom chvílka, jako vždycky. Něco se stalo a zen se změnil ve smrtelnou tíseň. Johan propadal zpátky do těla na míse rychle jak meteor, kterým cloumá cizí a surová přitažlivost. Ještě si ho trochu si ho podá, než shoří v atmosféře. Z jeho bezpečný skrýše se stala past. Nebo spíš cela, samotka. Cela smrti, do prdele. Dá se z ní odejít jenom na jedno místo. Kolem něj zesílený zvuky, zesílený všechno. Hučení klimatizace. Podlaha pod nohama. Johan marně poulil oči. Špicoval uši. Zvuk dopadajících kapek. A ještě něco. Něco známýho a přesto cizího, něco strašlivýho, blíží se to. Neumíš si to představit a nechceš to vidět. Ale na tom nezáleží, na tobě nezáleží. Máš napjatý svaly, ale ovládnout je nedokážeš, jsi přimrazenej ke kusu

porcelánu. Nehybněj. Bezmocnej jako vždycky, vlastně ne, daleko víc. Nejbezmocnější zoufalec, pro kterýho si něco jde a vyzvedne si ho tady, na tom nejmíň důstojným místě.

To něco kolem tebe už dlouho kroužilo. Připomínalo se ti myšlenkou, věděls, že si ji nesmíš připustit, jinak ti spálí oči a rozežere hlavu. Nesmíš uznat, že o ní vůbec víš. A snažil ses, to jo, ale asi to nestačilo. Protože z myšlenky se něco počalo a vyrostlo to. Nějaká strašná bytost a teď je tady. Ne jako představa, co se honí hlavou, ale jako obluda, na kterou si můžeš sáhnout a která si sáhne na tebe, má vlastní vůli, vlastní strašný touhy. Přiloudala se za tebou, času má dost a ty ho taky budeš mít. Bytost vyrostlá z toho nejhoršího, skutečná jako tvoje ztěžklý kosti a bolavý klouby, jako dýchavičná slabost muže středního věku se spuštěnejma kalhotama. Je tady a ty jsi oslepeněj a ve slepý uličce.

Zkusil se zasmát. Přece se to tak dělá tváří v tvář absurdnímu děsu v absurdní situaci. Hoho. Ozvalo se něco jako vylekaný vzlyk. Odrážel se od stěn kabinky a nechával za sebou ozvěnu, dlouhou a divnou. Vetřel se do ní ještě další zvuk. Skoro neslyšnej a přesto postupoval místnost, naplnil ji celou. Chrčivý dech skomírajícího zla, vyčerpaný a hladový šelmy. Jazyk vyplazenej a zuby křivý. Potřebuje se občerstvit. Pila by. Vypije tě ve tmě. Tma je její živel, zná všechny její vůně a bude v ní čenichat, dokud nezvětrí tvůj strach, dokud si nenajde tu jedinou obsazenou kabinku. Tak nastav krk, Johánku. Nech se roztrhat v bolestech a přesto bez hlesu, nebudeš schopnej ani zakřičet, abys snad nerušil při tom pomalým žvýkání.

Zvuk nárazu, pak pár vteřin ticha. Johan zadržel dech, nesměle se v něm klubala naděje. Nedala si pokoj, mrcha, zase připravená namlouvat mu kraviny, opíjet ho rohlíkem jak nějakýho sotva ochmýřeného debilka. Slyšíš? Ticho. Ta bytost je už pryč, Johánku. Nikdy tu doopravdy nebyla, to jenom tvoje splašená hlava zase vyvádí. Jenomže Johan se obalamutit nenechal, věděl svoje. Doopravdy věděl, cévami mu protékala definitivní jistota. Je tu. Ví o něm. Ozvaly se těžké kroky, šeredné zaskřípání drápů o dlaždičky. Její dech. Jako by nesl slova, kletbu pronesenou v prastaré řeči, opakovanou mechanicky a bez vědomí skutečného významu. Znal ten hlas, byl její i jeho.

Bestie na něj mluvila hlasem nějakýho příštího Johana. Jí podobného, ztraceného a znaveného pohybem bez cíle, zevnitř vyžraného prázdnotou, jako kdyby už zapomenul na všechno a zbyla jen nutková potřeba pokračovat, ukojit hlad, zaplnit, co zaplnit nejde. Zase ticho. Větrila. Ucítila ho, protože on ucítil ji. Slabý a omamný puch tlejících věků, puch budoucnosti, která neskončí. Johan se pokusil rozhýbat ztuhlé rty, sám a ve tmě se snažil markýrovat, že měl v posledních okamžicích co říct. Taký absurdní, nic jiného se v tu chvíli ale dělat nedalo.

Stačil zlomek vteřiny a všechno se vrátilo k normálu. Bouchnutí dveří a lidské hlasy, úzký proužek světla pod dveřmi kabinky. Johan se na míse rozklepal studem. Už zase cvokatí hrůzou. Dovolil jí, aby převzala řízení a dělala s ním svoje kousky, zopakovala všechny ty okoukaný čísla. Hrůza, vytrvalá a vlezlá, vždycky připravená a strašně

obyčejná. Hrůza z toho, co bude, a že se po něm něco chce. Aby měl plán a pracoval na něm, aby se postaral. Kdybych u doktora nedělal frajera a radši si nechal napsat ty anti-depresiva. Ještě jednou se zasmál, aby si dokázal, že už je nad věcí. Kupodivu to fungovalo. Děsivá chvilka v kabině se Johanovi rychle vytrácela z mysli a odplouvala někam mezi obrazy z jeho nočních můr. Taky byly tíživé ale bez významu a důsledků.

Vstal a neobratně si zapínal kalhoty, prsty měl ztuhlé, sotva se držel na nohou, jak ho v nich mravenčilo. Otevřel dveře a zamžoural do světla. U pisoárů stáli Přikryl a Lackovič, Johan byl docela rád, že ty dva pitomce vidí, nahlas by to nikdy nepřiznal. Šinul se kolem nich pryč, trochu pajdal, ale tvářil se jakoby nic. Přikryl se za ním otočil, automaticky nasadil snaživý úsměv. Nemůže si pomoci, vždycky se musí tak urputně snažit, je to z něj cítit na sto honů, klidně by se mo vykoupal v kolínský a stejně by to nepomohlo.

„Je to v prdeli, co?“

Johan odpověděl neurčitým zvukem. Už chtěl co nejrychleji zmizet.

„Jsi v pořádku, Honzo?“

Nesnášel tohle oslovení. Znechuceně sledoval, jak Přikrylovi rudnou uši, asi se zastyděl za svý dlouhý vedení. Všichni přeci vědí, že Johan není v pořádku, nemůže být. Končí tady. Žádná sranda v jeho letech. My mladý klikaři, co zůstáváme, si to neumíme představit. Přikryl se na Johana díval s účastí i úlevou člověka, kterého minula pohroma. Příslušný místa ho shledaly potřebnějším, a proto

se udrží, i když doba je zlá. Protože Přikryl je člověk pro zlý čas. On si totiž ani nevšimne, že zlý jsou a bude to tak mít jednodušší. Johanem lomcoval vztek, už byl zas zpátky ve svém živlu. Co kdyby Přikryla vzal za ty jeho ušiska a trochu mu omlátil hlavu o umyvadlo. Třeba by se mu v ní rozsvítilo, blbečkovi. No nic.

„Jo, je to v prdeli.“

Vykročil, teď už jistěji, a práskl za sebou dveřmi. Až pohled na kolegy v newsroomu mu připomněl, co že to dalšího je dneska v prdeli. A jo. Zvolili jsme si prezidenta.

Všichni byli nastoupení kolem televize a tvářili se vážně, jejich tváře měly ve světle zářivek nezdravou barvu. Většinou to byly mladé tváře, žádná z nich ale Johanovi nepřišla zvlášť hezká. Odfrknul si. Už brzy je přestane vídat, zakrátko nebude schopný si je ani vybavit, přiřadit jméno k obličej. Snad jenom Martyho, hvězdu souboru, muže budoucnosti. Toho debila si Johan pamatovat bude. Dost sebevědomýho a ignorantskýho na to, aby dokázal „generovat názory“ kadencí kalašnikova. Jeden blbější než druhej, ale silný byly všechny, často taky protichůdný, jenomže nikdo po Martym přece nemůže chtít, aby si pamatoval, nad čím se rozohňoval včera. A jeho publikum bylo vděčný za přísun důvodů k instantnímu pohoršení. Takže všeobecná spokojenost. Jenom Johan spokojenej nebyl a občas to dával najevo, říkal tomu profesní čest a byl zvyklej udělat před těmi slovy významnou odmlku. Ostatní v tom slyšeli spíš hořkost odkecanýho prudiče, kterému v životě nezbyl jiný cíl než se důležitě prožvanit k penzi.

No jo, Johan mezi kolegama nebyl zrovna oblíbenej. Kupodivu neposlouchali se zájmem jeho výklady o tom, že píšou jako prasata. On si je užíval o to víc. Až se někdy nechal unést, a to byla chyba. Životní omyl, dalo by se říct. Protože šéf na Johana začal taky zahlížet, rozpoznal v něm kverulanta a nechal se v tom smyslu i slyšet. A Johan nic. Nezavnímá, neřeší, závěry nevyvodil a pak se divil. Protože pohár přetek, čas se naplnil, impérium úder vrátilo a přišlo zúctování. Prostě došlo na všechny floskule, který měl šéf tak rád. Pozval si Johana do kanceláře a snažil se bejt ohleduplněj. Stejně mu ale bylo rozumět naprosto jasně. Přežil ses, pane. Myslel sis, že to místo tady máš vysezený, ale budeš z něj ten svůj zadek muset zvednout. Protože sis ho dost nevážil, přesně tak. Věřils, že tě chrání tvoje velký jméno. Ono snad někdy bylo skutečně velký? Myslí si to kromě tebe ještě někdo jinej? Radši se v tom nebudeme rejpat, jo, stejně je to už jedno. Měl jsi bejt víc vděčnej. Že tě tu necháme editovat zprávy pružnějších kolegů a občas něco napsat, i když čtenost stála za houby. A o dočtenosti mi ani nemluv. Doba je těžká, pořád o tom mluvím. A my to máme zvlášť těžký, kvůli majiteli, kterej sedí ve vládě, na nás všichni zahlížej. Ale zase to máme taky dobrý, protože majitel sedí ve vládě, padnout nás nenechá, prachy má. Ale vyhazovat je nebude, není přece blbej. Svět se vyvíjí a ty se nevyvíjíš, v týhle složitý době je potřeba novej přístup, ale ty ho nemáš. Třeba takovej Marty. Mohl ses od něj hodně naučit, jenomže ty se už učit nechceš.

Svatá pravda. Učit se Johan skutečně nechtěl. Byl v tu chvíli bledý vzteky. Nenáviděl sám sebe. Že to nechal dojít až sem. Že si ho do té kanceláře museli zavolat, místo aby tam Johan přišel z vlastní vůle. Nezanadával si, netřísknul za sebou dveřmi a neodešel středem, nesmál se do zaražených obličejů mladých kolegů, neprobudil v nich obdiv a lítost nad tím, že ztrácí někoho vzácného. Na tohle se teda bude dlouho vzpomínat, jo, takhle odchází osobnost, takový se už dneska neroděj... Hovno. Hezky vydržel do poslední chvíle, dokud ho nevyhodili. Ukázněně podepsal všechny papíry. Jan Souček. Na úřední listině vynikla všednost toho jména. Pan Souček si pro sebe bude muset vymyslet nějakou novou budoucnost. Samozřejmě nevymyslel nic, místo toho se v práci pořád ochomejtal. Na šéfovi bylo vidět, že stříhá metr, aby Johana v redakci už nemusel potkávat. Nezapomeň si vybrat dovolenou. Zítra s tím bude muset začít. Ale dneska tu ještě bude předstírat, že může bejt k užitku. Asi pořád chtěl. Je to tak ubohý.

Na obrazovce se řadila prezidentova ekipa. Všechny ty přízračný figury, smály se od ucha k uchu. Maškary z nejnižších pater politiky, pofiderní podnikatelé i estrádní umělec, jehož úkolem bude obstarat vrchol večera a slavnostně zpravit hymnu. Byli orosení vzrušením z blízkosti moci. A moc už se blížila, pomalu se před ně šinula, triumfálně supěla. Dostavil se vítěz. Osazenstvem redakce zašumělo. Neměli ho rádi, hnusil se jim. Marty nadhodil šprýmovnou poznámku. Kolegyně se vděčně zasmály, uměl to s nima. Prezident vlepil vlhkýho hubana první dámě

a Marty si v gestu přepjatého pohoršení dal ruce před oči. Taky aby vyniklo jeho nový tetování, čárovej kód na předloktí, zlatej hřeb jeho do detailu promyšlený image. No jo, no. Takhle to dopadá, když si konformní blbeček zamane stvořit sám sebe znova a líp. Pak se přestal předvádět, i kolegyně ztichly, jejich pozornost zas upoutala hvězda dne voleb, sluníčko týhle země pro příští roky.

Johan se na prezidenta díval s nimi, vdechoval jejich averzi a ta mu muže na obrazovce přibližovala. Nesnášel ho, ale je v tu chvíli nesnášel víc. Těšilo ho jejich bezmocné rozčilení. Strach, který byl slyšet v křečovitě pronášených poznámkách. Doopravdy se starce na obrazovce báli. Johan to vnímal se studeným zájmem a zároveň se bál s nimi. Cítil, že se v tu chvíli něco vážně odehrává, něco se mění a posouvá. Město za prosklenými stěnami redakce vypadalo pořád stejně, zároveň se zdálo menší a skrčenější, vzduch hustší. Na všechno a všechny spadla těžká deka. Těžký časy, říkal tehdy šéf. Právě to tak začínalo být. Doslova.

Zjevně to pociťoval i prezident, vypadal, že ho něco táhne k zemi, až se mu z toho ohýbají kosti. Opilá bába šla a rozplácla se, zapsal si po ruský revoluci do deníku Rosanov. Před očima apokalyptický výjevy a v uších rány děl a řeči novým Stvoření, naplněným zákonu dějin, konečnému osvobození lidskejch bytostí. Ale ty dějiny mu dechly do obličeje a on ucítil jen zkažený jídlo a spoustu samohonky, jedovatej puch, jednou ho zabije. Prej dějiny. Ožralá bába se vlekla krajem a pak sebou praštila, to je taky zákonitý. Jo. A teď má namířeno sem, celá se třese nás

osvobodit. A Johan je uvíznul v blátě a s ním i všichni kolem, vystrašení, pohoršení a otravní, bez přestání fňukají, jako kdyby to mohlo něco změnit. A z dálky se blíží ta ženská. Ještě neupadla, ještě to z posledních sil dává. Ale bagančata už kloužou v bahně, těžko se dechává, hlava se točí a uvnitř se smršťuje a napíná ta pružina, která člověka hodí do strany a rozhoupe mu žaludek, až si z toho musí krknout. A kroky jsou čím dál kratší, úkroky čím dál prudší a v pajslu to čím dál víc hrčí, v puse kyselá chuť a před očima mžitky. Bába brzy padne, už brzy se rozplácne. Ta strašná ženská je všechny zalehne. Bude vypouštět bublinky do kaluže, pomalu mávat rukama a nohama, až do bláta udělá andělíčka, jak děcko, když má radost z prvního sněhu. Všechny je zatlačí někam pod sebe.

Vítěz se komíhal za pultíkem a soukal ze sebe slova. Johanovi se zdálo, že prezident nedrží tvar, mění podobu. Jako kdyby se zevnitř něj na povrch prodírala ještě nějaká jiná bytost. Dávná a skoro neživá, vydouvala mu tváře a jeho ústy vypouštěla nepatřičné zvuky. Stáčela jeho pohled pryč. Johanovi na té scéně připadalo něco známého, poznával hlas přerušovaný chrčivým oddechováním, tu šouravou vratkost. Právě tohle před chvilkou slyšel a tušil ve tmě. Vítěz asi taky zažil to setkání. Akorát, že jeho si bestie skutečně našla, pohltila ho a prezident se z posledních sil snaží vykouknout z její mordy, aspoň na chvilku. Vydrápat se ven na jediném laně v dosahu, najít záchytný bod a držet se ho, aby sám nesklouzl obludě hluboko do chřtánu. Držet se nenávisti, která jediná ho může dostat zpátky do světa.

Dopřát jí neradostný triumf. Nasytit se zklamáním poražených, znaveně se jim vysmát a nabrat z toho trochu síly. Než bejt bábou zalehnutej se jí radši sám stát, rozplácnout se spolu s ní a konat její dílo.

Lidi v redakci probodávali obrazovku zraněnými a vzteklymi pohledy, fóry ze sebe dostávali čím dál víc ztuha. Johan nežertoval, ani se nesmál. Záviděl prezidentovi jeho vítězství, jeho svobodu pozurážet všechny, přinutit je, aby vstřebávali jeho vítězoslavné znechucení a nechávali se jím ovládnout. Dostávat se jim do hlavy, otisknout se v ní, zanechat tam po sobě znamení moci. Klidně přitom působit zoufale a směšně, ale zoufalství a urputná směšnost druhých, těch dole, to musí bohatě vynahradit.

Před Johanem možnost podobného triumfu nestála. Pro něj se nechystá druhéj příchod, nebude žádná vlajkosláva, žádný zadostiučinění. Jenom se sbalit a odejít, najít si nějakej kamrlík, něco si tam psát, aspoň pro formu, aby moh před lidma říkat, že píše. Před kterejma lidma? Zkus bejt trochu konkrétnější, Johane. Koho by mělo zajímat, že taky přispíváš ke společnému dílu, že svědomitě rozmnožuješ masu slovního bláta všude kolem, že v tom pořád ještě vidíš nějakej smysl. Jako kdyby někdy o něco šlo. Chceš to vůbec? Johan nevěděl. Nevěděl víc, než že něco je blízko. Čeká na něj novej život, už od zítřka, začátku jeho dovolený, asi dost podobnej neživotu, asi dost dlouhej. Černá voda šplouchá, Johan si v ní brzy namočí nohy.

Prezidentova tisková konference skončila, někdo ztlumil zvuk televize. Vítěz se na obrazovce potichu uvelebil

v křesle, královsky kynul upatlanému dvořanstvu. Už si zase byl podobný, starý muž udržovaný v chodu každodenní infúzí moci. Lidi v redakci se rozešli ke stolům, měli svoje úkoly, najednou se tvářili kompetentně a důležitě. Johan se taky pokusil, moc mu to nešlo. Pár vteřin postával uprostřed newsroomu jako čurák, pak sklopil uši a šel si taky sednout. Předstíral, že studuje zprávy, které shrnovaly, co už všichni dávno věděli. Lenka z domácího přinesla kolegům bábovku i Johanovi nabídla. Vzal si a ochutnal.

„Abych neurazil.“

Debilnější floskule ho napadnout nemohla. Chtěl to napravit světáckým fórem, ale v puse měl sucho a spoustu drobků. Tak na ni mlčky civěl, na tu její dobrosrdečnou tvář. Civěl a nasucho polykal, ramena se mu začala třást potlačovaným kašlem. I přidušeně se na ni díval dál, zaskočenej návaem sentimentu. Nezapomněla na něj. Zrovna Lenka, zakřiknutá bytost, který teď dobrý vychování bránilo zmizet a stud nedovolil dát Johanovi herdu do zad. Jen ať zůstane. Chtělo se mu padnout jí kolem krku a držet se jí, zabořit se do ní, dokud se všechno nepřežene, zavřít oči a dát si sladkýho šlofíka. Pomalu přicházel k sobě, Lenka se nervózně usmála a vzala zpátečku. Kolem Johana to kmitalo, kolegové po telefonech dolovali vyjádření z představitelů, činitelů a funkcionářů. Pečlivě je zaznamenávali a opentlovali uvozovacími větami. Starej známej svět. Zmrd se domnívá, Mamrd upozorňuje, Pizda namítá a Kunda k tomu vydá tiskový prohlášení. Redakční cvrkot. Bzučí to tu jak v úle. Hmyz řeší hmyzí záležitosti. Chce to kafe. V kuchyňce

se zašívala menší pánská společnost a zapíjela povolební šok. Taky mu dali, byl rád.

„Tak ať se ti daří, Johane.“

Ťuknul si s každým, hezky ho to rozehřálo, sálal jak káminka, když zasednul zpátky ke stolu. Dneska už tý práci moc nedá, stejně ji po něm nikdo nechce. Takže hup do bažiny. Jeho oblíbená kratochvíle, jeho závislost. Zírat do monitoru a vystavit se proudu blbosti v komentářích pod články, jen ať to na něj cáká. Ty sentence mu budou znít uječenými hlasy a on za nima uvidí ksichty, divný karikatury. Za chvíli se sám smrskne do jednoho z nich, stejně prázdnýho a těkajícího s vykřičníkem mezi očima.

V Johanově hlavě cvrlikalo hejno Brouků Pytlíků, nacházel v tom krátkodobé uspokojení. Skutečně jsou tak blbí, jak jsem si vždycky myslel. Hltal jejich slova s pažravostí feťáka, kterej si musí zvyšovat dávku. Ksichty na něj vykukovaly za každou dunící hláškou, splývaly jeden s druhým, uniformně roztažený huby, oválný okýnka do černýho prázdna. Johan se s nimi pouštěl do stínového boxu, pravidla určoval sám, takže se mu dařilo. Do každýho napálil ránu, jeden knockout za druhým. „...naši takzvaní novináři nerozumí vůbec ničemu. Děkuji za pozornost.“ Není zač, sráči! „Ty útoky ad hominem si laskavě odpuště.“ Jednou ti nějakej frajer s letlampou názorně ukáže, co to skutečně znamená ad hominem. Ale to už pro tebe bude pozdě, blbečku. „Ten text mi přijde plytký. S tímhle by autor nepochodil ani na gymnáziu.“ Nepoznal bys plytkost, ani kdyby tě zrovna hryzala do prdele, Plytkoune jeden